

LEUK OM TE WETEN

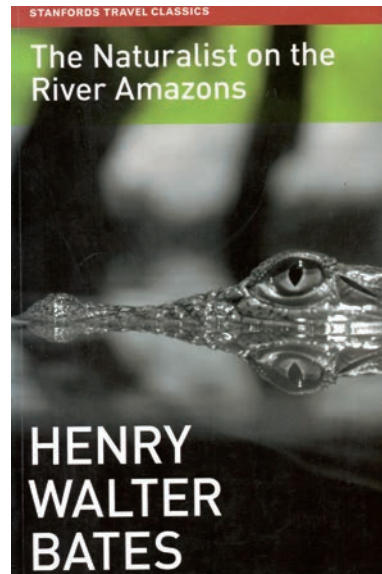
Henry Walter Bates en zijn collega-natuuronderzoeker Alfred Russel Wallace scheepten zich beiden in 1848 in voor een expeditie die in de wouden van de Amazone planten en dieren wilde verzamelen die hen zouden helpen bij het onttraadselen van het probleem van het ontstaan van de soorten. Bates bleef er zeven jaar, verzamelde 14.000 soorten, waarvan er tot dan toe 8.000 onbekend waren voor de wetenschap. Hoewel hij vooral geïnteresseerd was in insecten, heeft hij ontmoetingen met andere dieren uiteraard niet kunt ontlopen. In zijn in 1863 verschenen boek *The Naturalist on the River Amazons* verhaalt hij over twee ontmoetingen met slangen.

We hadden een ongewenste bezoeker, toen we voor anker lagen in de haven van Antonio Malagueita. Toen ik in mijn kleine hut lag, werd ik even na middernacht wakker door een harde klap op de zijanten van de boot dicht bij mijn hoofd, die werd gevolgd door het geluid van een zwaar lichaam dat in het water viel. Ik stond op, maar alles was weer rustig, behalve het gekakel van de kippen in het kippenhok, dat aan de zijkant van de boot hing, ongeveer drie voet van de deur van de hut. Ik kon geen verklaring voor het gebeuren vinden en omdat mijn bemanning aan wal was gegaan, ging ik weer naar binnen en sliep weer in tot de ochtend. Toen ik wakker was, trof ik mijn pluimvee los in de boot aan en zat er een grote scheur in de bodem van de kippenren, die ongeveer twee voet boven het wateroppervlak hing. Er ontbraken een paar kippen. Meneer Antonio zei dat de predator een Sucuruju was (de inlandse naam voor de Anaconda, een grote waterslang, *Eunectes murinus*), die de afgelopen maanden dit gedeelte van de rivier onveilig maakte, en al veel eenden en kippen uit de haventjes van ettelijke huizen

NICE TO KNOW

Henry Walter Bates and his co-naturalist Alfred Russel Wallace embarked together in 1848 on an expedition to the forests of the Amazon in search of plants and animals that would help to solve the problem of the origin of species. Bates stayed there for seven years, accumulating more than 14,000 specimens, of which a staggering 8,000 were previously unknown to science. Though interested in insects in particular, he couldn't avoid meetings with other animals of course. In his book *The Naturalist on the River Amazons*, published in 1863, he writes about two encounters with snakes.

We had an unwelcome visitor while at anchor in the port of Antonio Malagueita. I was awakened a little after midnight, as I lay in my little cabin, by a heavy blow struck at the sides of the canoe close to my head, which was succeeded by the sound of a weighty body plunging into the water. I got up; but all

had weggekaapt. Ik neigde ernaar om te twijfelen aan het feit dat het een slang was geweest die haar prooi vanuit het water had geslagen en meende dat een alligator eerder de schuldige zou zijn geweest, alhoewel we nog geen alligators in de rivier hadden bespeurd.

Een paar dagen later, besloten de jongemannen van verschillende stammen op zoek te gaan naar de slang. Ze begonnen op een systematische manier, in twee groepen verdeeld, elke groep in drie of vier kano's, vertrekkend vanaf verschillende punten een paar mijl van elkaar, naar elkaar toegewerkt al de kleine inhammen aan de oever te onderzoeken. Uiteindelijk werd het reptiel gevonden, terwijl het lag te zonnebaden op een houtstronk in de monding van een modderig stroompje, en werd met harpenen naar de andere wereld geholpen. Ik zag het daags nadat het gedood was. Het was geen erg groot exemplaar: het was slechts 18 voet en 9 inches lang en had op de dikste plaats van het lichaam een omtrek van zestien inches. Ik heb nadien huiden van Anaconda's gemeten van 21 voet lang en van twee voet omtrek. Het reptiel heeft een allerafzichtelijkst voorkomen, vanwege het feit dat het zeer breed in het midden is en een taps toelopend abrupt einde aan beide kanten heeft. Het is zeer overvloedig aanwezig in sommige delen van het land, maar nergens meer dan in de Lago Grande, nabij Santarem, waar het vaak opgerold wordt aangetroffen in de hoeken van erven, en waar het verfoeid wordt vanwege zijn gewoonte om er met pluimvee, jonge kalveren, of welk dier het binnen zijn handbereik krijgt, vandoor te gaan. (Pag. 236-237)

was again quiet, except the cackle of fowls in our hen-coop, which hung over the side of the vessel about three feet from the cabin door. I could find no explanation of the circumstance, and my men being all ashore, I turned in again and slept until morning. I then found my poultry loose about the canoe, and a large rent in the bottom of the hen-coop, which was about two feet from the surface of the water; a couple of fowls were missing. Senor Antonio said the predator was a Sucuruju (the Indian name for the Anaconda, or great water serpent, *Eunectes murinus*), which had for months past been haunting this part of the river, and had carried off many ducks and fowls from the ports of various houses. I was inclined to doubt the fact of a serpent striking at its prey from the water, and thought an alligator more likely to be the culprit, although we had not yet met with alligators in the river.

Some days afterwards, the young men belonging to the different tribes agreed together to go in search of the serpent. They began in a systematic manner, forming two parties, each embarked in three of four canoes, and starting from points several miles apart, whence gradually approximated, searching all the little inlets on both sides of the river. The reptile was found at last, sunning itself on a log at the mouth of a muddy rivulet, and was dispatched with harpoons. I saw it the day after it was killed; it was not a very large specimen, measuring only eighteen feet nine inches in length, and sixteen inches in circumference at the widest part of the body. I measured skins of the Anaconda afterwards, twenty-one feet in length and two feet in girth. The reptile has a most hideous appearance, owing to its being very broad in the middle and tapering abruptly at both ends. It is very abundant in some parts of the country. Especially in the Lago Grande, however, near Santarem, where it is often coiled up in the corners of farmyards, and is detested for its habit of carrying off poultry, young calves, or whatever animal it can get within reach of. (Pages 236-237)